

Arrest

nr. 284 462 van 8 februari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juli 2020 gaat de verzoekende partij een wettelijke samenwoning aan met een Griekse onderdaan met verblijfsrecht in België.

1.2. Op 12 augustus 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Griekse partner in het kader van een

wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 24 februari 2021 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 13 mei 2022 wordt de wettelijke samenwoning stopgezet door de partner.

1.4. Op 17 mei 2022 wordt een schrijven aan verzoekende partij gericht met de mededeling dat een onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht wordt gevoerd conform artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit schrijven wordt op 19 augustus 2022 ter kennis gebracht aan verzoekende partij.

1.5. Op 6 oktober 2022 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Naam: A. (..)

Voorna(a)m(en): E. (..)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Accra

Identificatienummer in het Rijksregister :xxxxxxx

Verblijvende te: (..)

Reden van de beslissing:

Betrokkene beweerde het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van zijn aanvraag van 12.08.2020 in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 waardoor hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 24.02.2021. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Griekse M. G. (..) (xxxxxxx), zijn toenmalige wettelijk samenwonende partner met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene gewijzigd. Volgens de gegevens in het Rijksregister werd de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet op 13.05.2022.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 17.05.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd door de politie aan betrokkene betekend op 19.08.2022. Betrokkene heeft blijkens communicatie van de stad Gent van 20.09.2022 geen stukken overgemaakt, al had hij wel verklaard aan de politie dat hij een arbeidscontract zou voorleggen, wat tot op vandaag niet is gebeurd. Betrokkene heeft uit eigen beweging nagelaten elementen over te maken dewelke dienstig konden zijn voor de beoordeling van zijn verblijfsrecht. Zijn verblijf zal bijgevolg worden beoordeeld op basis van de in het administratief dossier aanwezige elementen.

Wat de uitzonderingsgevallen overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt: Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd op 10.07.2020. Betrokkene diende op basis daarvan zijn verblijfsaanvraag in op 12.08.2020. De verklaring werd eenzijdig stopgezet op 13.05.2022. Betrokkene en de referentiepersoon zijn dus geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend geweest. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene verklaarde aan de politie tewerkgesteld te zijn. Nazicht van de bestanden van de Sociale Zekerheid leert dat zulks inderdaad het geval is. Hij is thans voor CULINOR NV tewerkgesteld, wat zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene zou in 2014 naar België zijn gekomen, vanuit Frankrijk, waar hij illegaal verbleef. Die verklaringen konden echter niet bevestigd worden. De Franse verbindingssambtenaar meldde op 24.04.2020 dat betrokkene niet gekend was in Frankrijk. Ook het paspoort dat betrokkene aan de stad Gent heeft voorgelegd brengt over die verklaringen geen uitsluitel, gezien dat te Brussel werd afgeleverd door de Ghanese autoriteiten op 17.01.2017. Zelfs indien zou aangenomen worden dat betrokkene effectief in 2014 in België zou zijn aangekomen, dan nog moet worden vastgesteld dat hij pas sedert 12.08.2020 legaal in het Rijk verblijft. Nu dus iets meer dan twee jaar, wat een relatief korte periode is. Bovendien kan betrokkene geen rechten putten uit zijn periode van illegaal verblijf.

Uit het dossier blijken geen elementen met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene diende blijkens het dossier nooit een verzoek tot internationale bescherming in. Gelet op het feit dat betrokkene verklaarde in 2011-2012 Ghana te hebben verlaten om naar Turkije te gaan, kan bovendien gesteld worden dat hij het merendeel van zijn leven in zijn geboorteland doorbracht. In ieder geval bracht hij er zijn hele kindertijd door. Betrokkene moet dus nog enige voeling hebben met de Ghanese samenleving. Zoals hierboven reeds gesteld is hij tewerkgesteld. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Uit het dossier blijkt dat hij zich had ingeschreven voor taallessen en uitgenodigd werd om een inburgeringsprogramma te volgen. Of betrokkene de lessen ook effectief volgde blijkt niet uit het dossier. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Deze stukken tonen bijgevolg niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene staat thans als alleenstaande ingeschreven in het Rijksregister. De relatie met de referentiepersoon nam een einde bij de stopzetting van de wettelijke samenwoning. Mevrouw M. (...) zag zich genoodzaakt zelf te verhuizen omdat betrokkene de woning weigerde te verlaten. Of betrokkene op dit ogenblik een nieuwe relatie heeft is niet bekend. Hij zou vader zijn van een kind dat in België verblijft en dat zijn naam draagt. Betrokkene verklaarde echter aan de Gentse stadsdiensten in maart 2020 dat hij het kind al twee jaar niet meer had gezien en niet wist waar het woonachtig was. Uit het dossier blijkt niet dat hij sedertdien stappen heeft ondernomen om de affectieve banden met zijn kind te herstellen en zijn vaderrol opnieuw op te nemen. Aldus moet besloten dat ook zijn gezinssituatie geen bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de elementen in het administratief dossier en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, indien de verzoekende partij een synthesesmemorie heeft ingediend, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

2.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op. Zij stelt:

"Het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt in dat het verzoekschrift moet ondertekend zijn.

Het voorgelegd verzoekschrift is niet ondertekend, er is ook geen sprake van een digitale ondertekening, waardoor het beroep onontvankelijk is."

In de synthesememorie repliceert de verzoekende partij daarop als volgt:

"Luidens artikel 39/78, eerste lid jo. artikel 39/69, §1, tweede lid, 7° Vw. moet het verzoekschrift ondertekend zijn door de verzoekende partij of zijn raadsman.

Overeenkomstig artikel 39/69, §1, derde lid, 4° Vw. worden verzoekschriften die niet ondertekend zijn niet op de rol geplaatst. Indien de griffie een onregelmatigheid in het verzoekschrift vaststelt, zoals het niet ondertekend zijn van een verzoekschrift, dient de griffie overeenkomstig artikel 39/69, §1, vierde lid Vw. de verzoekende partij via brief op de hoogte te brengen dat het verzoekschrift een onregelmatigheid bevat en dat het bijgevolg niet op rol wordt ingeschreven, met verzoek om het verzoekschrift binnen de 8 dagen te regulariseren.

Het verzoekschrift d.d. 17 november 2022 werd neergelegd door de raadsman van verzoeker via DPA-Jbox, dat overeenkomstig artikel 3, §3 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het "Procedurereglement") een rechtsgeldige manier is om een verzoekschrift neer te leggen.

Dit is een beveiligd en gesloten communicatiekanaal voor griffies en advocaten. Om toegang te krijgen tot dit platform dient de betrokkene zich dan ook te identificeren.

Verzoekende partij acht deze identificatie dan ook als voldoende om gezien te worden als een ondertekening van het verzoekschrift in de zin van artikel 39/78, eerste lid jo. artikel 39/69, §1, tweede lid, 7° Vw. De ratio van de ondertekening van het verzoekschrift is immers om de neerlegger ervan te kunnen identificeren, hetgeen ook moet gebeuren om toegang te krijgen tot de DPA-Jbox.

Bovendien, Raad van State oordeelde reeds dat verzoekschriften die neergelegd worden via elektronische post in het kader van de 'e-procedure' overeenkomstig artikel 85bis, § 5, tweede lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 'tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State', niet per se ondertekend moeten worden, gezien de neerlegger zich reeds moet registreren en identificeren om toegang te krijgen tot het platform (RvS 7 juli 2016, nr. 7 juli 2016).

Deze redenering is mutatis mutandis van toepassing. Daar waar de in deze wetteksten vervatte regels overeenkomen met deze voor de procedure voor de Raad van State, is de rechtspraak daaromtrent immers eveneens van toepassing op de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Daarenboven heeft de verzoekende partij tot op heden geen verzoek tot regularisatie ontvangen vanwege de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en achtte het verzoekschrift dan ook onvankelijk wat betreft de ondertekening ervan.

Bijgevolg is het verzoekschrift dan ook onvankelijk."

2.3. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift werd ingediend via elektronische weg zoals voorzien bij artikel 3, §1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) dat luidt:

"Alle processtukken worden door de partijen aan de Raad toegezonden via aangetekende zending of via het informaticasysteem van justitie als beschreven in de artikelen 2 tot 5 van het Koninklijk besluit van 16 juni 2016 houdende elektronische communicatie overeenkomstig artikel 32ter van het Gerechtelijk wetboek"

De Raad wijst erop dat de ondertekening van een verzoekschrift erop is gericht zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de persoon die het verzoekschrift indient. Wanneer een verzoekschrift wordt ingediend via het informaticasysteem van justitie als beschreven in de artikelen 2 tot 5 van het koninklijk besluit van 16 juni 2016 houdende elektronische communicatie overeenkomstig artikel 32ter van het Gerechtelijk Wetboek (hierna: het koninklijk besluit van 16 juni 2016) dan is de identiteit van de steller van het verzoekschrift automatisch gekend.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 16 juni 2016 luidt immers als volgt:

"De verantwoordelijke voor de verwerking met betrekking tot het e-Box netwerk maakt gebruik van informaticatechnieken die :

- de oorsprong en de integriteit van de inhoud van de zending verzekeren door middel van aangepaste beveiligingstechnieken;*
- de vertrouwelijkheid van de inhoud van de zending waarborgen;*

- toelaten dat de afzender en de bestemming ondubbelzinnig kunnen worden geïdentificeerd en geauthentiseerd en dat het tijdstip van de verzending en ontvangst ondubbelzinnig kan worden vastgesteld;

- een bewijs van verzending en ontvangst van de zending registreren of loggen in het systeem en op verzoek van de afzender dit bewijs aan hem afleveren;

- de volgende gegevens registreren of loggen in het systeem : de identiteit van de afzender en bestemming, de statussen, het tijdstip van de verzending, de ontvangst en de opening en het uniek nummer toegekend aan de zending;

- systeemfouten melden en de tijdstippen registreren waarop systeemfouten verhinderen dat er wordt verzonden of ontvangen, en deze periodes systematisch beschikbaar maken voor de belanghebbenden. De bewaartermijn van de geregistreerde gegevens bedraagt dertig jaar. De bewaartermijn wordt zo nodig verlengd tot alle rechtsmiddelen van elk hangend geding waarop de gegevens betrekking hebben, uitgeput zijn.

Het e-Box netwerk voorziet in een strikt en adequaat gebruikers- en toegangsbeheer dat toelaat gebruikers te identificeren, te authentifieren en hun relevante kenmerken of hoedanigheden, mandaten en toegangsmachtigingen te controleren en beheren.” (eigen onderlijning)

Het gegeven dat een verzoekschrift dat via het informaticasysteem van justitie als beschreven in de artikelen 2 tot 5 van het koninklijk besluit van 16 juni 2016 bij de Raad werd ingediend niet van een manuele of digitale handtekening werd voorzien doet geen afbreuk aan het feit dat de identiteit van de indiener van het verzoekschrift ondubbelzinnig kan worden vastgesteld en dat aan de doelstelling van de wetgever werd voldaan.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesamenvatting stelt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM; Schending van artikel 42quater, §1, derde lid Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980; Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991; Schending van het zorgvuldigheids- redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel;

In zijn eerste middel werpt de verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, een schending van artikel 42quater, §1, derde lid Vw., een schending van de materiële motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en ten slotte een schending van het zorgvuldigheids-redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel.

Verzoeker meent namelijk dat de evenredigheidstoets die uitgevoerd moet worden overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid Vw. wanneer er overwogen wordt om een verblijfsrecht te beëindigen, niet op adequate manier werd uitgevoerd en zodoende de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur schendt, alsook dat de evenredigheidstoets niet afdoende werd gemotiveerd.

Wat betreft de motivatie van de bestreden beslissing, meent de verwerende partij dat er geen schending is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 omdat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 42quater, §1, 4° Vw.

Dit is echter niet op dit punt dat de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt.

Het is wat betreft de evenredigheidstoets overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid Vw. dat er een schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen.

Het verweer van de verwerende partij is dan ook op dit punt niet pertinent.

De verzoekende partij wenst opnieuw te erkennen dat de verwerende partij er niet toe gehouden is om zijn verblijfsrecht in stand te houden. Hij wenst er wel op te wijzen dat de verwerende partij in ieder geval ertoe gehouden is om een evenredigheidstoets te maken alvorens een beslissing tot beëindiging van een verblijfsrecht verkregen in toepassing van artikel 40bis Vw. genomen kan worden, waarin alle elementen vervat in artikel 42quater, §1, derde lid Vw. op afdoende wijze worden besproken.

Het is wat betreft de evenredigheidstoets dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht heeft geschonden. De motivering achter de negatieve evenredigheidstoets is immers onjuist en onvolledig, nu niet alle elementen van de evenredigheidstoets op zorgvuldige wijze werden onderzocht en zelfs niet alle pertinente feiten in overweging werden genomen.

Wat betreft de toelichting van zijn individuele situatie met oog op het maken van de evenredigheidstoets, werpt de verwerende partij op in de bestreden beslissing d.d. 6 oktober 2022 dat verzoeker heeft

nagelaten om stukken neer te leggen. In zijn verzoekschrift d.d. 17 november 2022 heeft verzoeker echter uiteengezet dat hij dit wel heeft gedaan.

Zo heeft hij een e-mail aan stad Gent voorgelegd waaruit blijkt dat hij de dag waarop hij in kennis werd gesteld van het verzoek om zijn individuele situatie toe te lichten zijn arbeidscontract heeft voorgelegd aan de stadsdiensten (stuk 7 en 8). Ook heeft hij erop gewezen, zowel mondeling als per mail, dat hij beschikt over een minderjarig kind in België, en dat hij een gerechtelijke procedure zou opstarten om terug contact te krijgen met zijn zoon.

Middels deze stukken en verklaringen heeft verzoeker wel degelijk zijn individuele situatie toegelicht. De stelling dat verzoeker dit niet heeft gedaan is bijgevolg onjuist en gaat derhalve uit van een onvolledige lezing en kennisname van het dossier, gezien deze pertinente stukken in de beoordeling van de bestreden beslissing (en de evenredigheidsstoets die daarvoor nodig is) niet werden betrokken....

De verwerende partij houdt in zijn nota met opmerkingen d.d. 25 november 2022 zijn initiële stelling dat verzoeker geen stukken heeft neergelegd om zijn situatie toe te lichten aan, en repliceert niet op het verweer van verzoeker dat hij dit wel heeft gedaan.

Wat betreft de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd bij het neerleggen van zijn verzoekschrift d.d. 17 november 2022, stelt de verwerende partij dat deze stukken niet in overweging genomen kunnen worden omdat dit nieuwe gegevens zouden betreffen, en dat de beoordeling van de beslissing beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van haar annulatiebevoegdheid inderdaad geen nieuwe elementen kan beoordelen, dient er op gewezen te worden dat sommige stukken echter informatie bevatten die de verwerende partij zelf kon achterhalen, zoals het arbeidscontract van verzoeker (stuk 6) en het feit dat verzoeker een Belgische zoon heeft (stuk 2 en 9).

Zij worden enkel voorgelegd om de vaststelling dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing te ondersteunen.

Bijgevolg betreffen deze stukken geen nieuwe elementen waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om over te oordelen, maar slechts ondersteunende bewijsstukken.

De stukken tonen immers aan dat de verwerende partij zijn beslissing niet heeft laten steunen op juiste feitelijke gegevens, en bijgevolg vernietigd dient te worden. Deze stukken hebben overigens geen betrekking op de verdere evolutie van de feitelijke toestand waarin verzoeker zich bevindt.

De verwerende partij meent vervolgens dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM, omdat de wettelijke samenwoning van de verzoeker en mevrouw M. (...) reeds geëindigd is, en omdat verzoeker al jaren geen contact heeft gehad met zijn minderjarig kind en hij geen gerechtelijke stappen zou ondernomen hebben om een omgangsregeling te bekomen met zijn zoon. Derhalve zou verzoeker geen beschermenswaardige banden hebben die een toepassing van artikel 8 EVRM zouden rechtvaardigen.

Dat de duurzame relatie tussen hem en mevrouw M. (...) geëindigd is wordt niet betwist door verzoeker. Verzoeker heeft echter in zijn verzoekschrift de band met zijn zoon nader toegelicht, en uiteengezet waarom deze wel beschermenswaardig is.

Het verweer van de verwerende partij op dit punt betreft in feite niets meer dan een herhaling van wat de bestreden beslissing poneert over de relatie tussen verzoeker en zijn zoon. Er wordt niet concreet aangetoond dat er uitzonderlijke omstandigheden zijn waaruit blijkt dat de band tussen verzoeker en zijn zoon volledig verbroken is (RvV 18 juni, nr. 256.807; RvV 29 augustus 2018, nr. 208.378).

De verwerende partij had minstens moeten onderzoeken of er een risico op schending van artikel 8 EVRM zou ontstaan als gevolg van het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker. De verwerende partij was immers op de hoogte van het feit dat verzoeker een zoon had. Er werd echter niet eens melding gemaakt van artikel 8 EVRM.

Zoals uiteengezet in het verzoekschrift d.d. 17 november 2022 heeft verzoeker wel degelijk een beschermenswaardige band met zijn zoon. Een beoogd of gewenst gezinsleven kan immers ook onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen (EHRM 14 november 2022, nr. 2303/19, Katsikeros t. Griekenland, §44). Wat relevant is zijn de inspanningen die de vader naar zijn kind toe levert.

Verzoeker wenst opnieuw te benadrukken dat het feit dat hij de voorbije jaren geen contact meer heeft gehad met zijn zoon niet aan hem te wijten is, en dat hij alles in de mate van het mogelijke heeft gedaan om terug contact te krijgen met zijn zoon. Zo heeft verzoeker in het verleden wel degelijk (buitengerechtelijke) stappen ondernomen om een omgangsregeling te bekomen met zijn zoon, en zo heeft hij inderdaad een gerechtelijke procedure opgestart om een juridisch afdwingbare omgangsregeling te bekomen met zijn zoon, die de moeder van het kind verplicht moet naleven (stuk 13). Derhalve kan de verwerende partij niet opwerpen dat hij niet de nodige stappen neemt om betrokken te worden in het leven van zijn zoon.

De oproeping van de familierechtbank van Dendermonde vormt als het ware een bevestiging van de eerdere verklaring van verzoeker dat hij een gerechtelijke procedure had opgestart met oog op het bekomen van een juridisch afdwingbare omgangsregeling met zijn zoon (stuk 7 en 8). Derhalve kan dit stuk dan ook in aanmerking genomen worden en dienstig zijn in onderhavige procedure. Het betreft derhalve geen nieuw element.

Bovendien kan geargumenteed worden dat het weren van dit stuk omwille van het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel een wettigheidscontrole mag doorvoeren, ertoe lijdt dat verzoeker geen toegang heeft tot een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM, zeker nu zijn recht op eerbiediging van zijn gezinsleven in het gedrang komt (BOUCKAERT, S., BAEYENS, P., VANDERSCHUREN, N., Handboek Verblijfsrecht, Wolters Kluwer Belgium, Mechelen, 2016, p. 530).

Tot slot, wat betreft de eigenlijke uiteenzetting van de onrechtmatigheid van de evenredigheidsstoets, biedt de verwerende partij geen enkel verweer. Verzoeker verwijst dan ook naar zijn verzoekschrift wat betreft de onrechtmatigheid van de evenredigheidsstoets.

Over het algemeen kan geconcludeerd worden dat het verweer grosso modo niets meer dan een (beperkte) theoretische uiteenzetting van sommige van de relevante wetsbepalingen en een herhaling van wat de bestreden beslissing poneert. De verwerende partij biedt geen (volledige) inhoudelijke weerslag op de middelen uiteengezet in het verzoekschrift.

Het middel is bijgevolg weldegelijk gegrond,”

TWEEDE MIDDEL: Schending van het recht op vrij verkeer (artikel 20 VWEU)

In zijn tweede middel werpt de verzoekende partij op dat er in het kader van de beëindiging van zijn verblijfsrecht geen onderzoek is gebeurd naar een schending van het recht op vrij verkeer in hoofde van het kind B. A. (...) naar aanleiding van de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker. Er wordt zelfs geen melding van gemaakt. Bijgevolg schendt de verwerende partij artikel 20 VWEU.

De verwerende partij tracht zich hiertegen te verzetten door te poneren dat het loutere bestaan van een familiale band niet volstaat om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan verzoeker.

Of nog er een dermate afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker die een afgeleid verblijfsrecht in hoofde van verzoeker rechtvaardigt, dient er alleszins onderzocht te worden of er mogelijks sprake is van een schending van het recht op vrij verkeer, zeker wanneer er een kind betrokken is (HvJ 11 maart 2021, C-112/20, M.A. t. België).

De verwerende partij biedt geen geldig verweer tegen het feit dat dit onderzoek niet gebeurd is.

Het tweede middel is bijgevolg eveneens gegrond.”

3.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477 en RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.5. De ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de relevante wetsbepaling, met name artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°

het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.6. De Raad wijst er vooreerst op dat de wettelijke samenwoning met de Unieburger, in functie van wie de verzoekende partij verblijfsrecht kreeg, werd beëindigd en dat er geen gezinscel meer is. Conform artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet kon de verwerende partij aldus het verblijf van de verzoekende partij beëindigen nu zij nog geen vijf jaar gerechtigd was op verblijf. Verzoekende partij betwist dit niet. Evenmin betwist zij de vaststelling dat zij niet valt onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet nu zij geen drie jaar wettelijk heeft samengewoond met de referentiepersoon.

Verzoekende partij betoogt wel dat niet afdoende rekening werd gehouden met haar individuele situatie en dat de bestreden beslissing niet evenredig is. Vooreerst stelt zij dat zij wel degelijk stukken heeft neergelegd om haar individuele situatie toe te lichten.

3.7. De Raad stelt op nazicht van het administratief dossier vast dat de verzoekende partij op 19 augustus 2022 in kennis werd gesteld van het schrijven van het bestuur waarbij zij erop gewezen werd dat een onderzoek naar haar verblijfsrecht in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet wordt gevoerd en waarbij haar wordt gevraagd om overeenkomstig artikel 42quater, §5 nieuwe bewijsdocumenten over te maken. Zo wordt onder meer gevraagd: *“bewijzen voor te leggen met betrekking tot artikel 42quater, §1, derde alinea. Artikel 42quater, §1, derde alinea stelt dat de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met ‘de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’. Deze bewijsvoering is vrij.”*

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij bij de kennisgeving van voormeld schrijven verklaarde een arbeidsovereenkomst te hebben. Uit emailverkeer tussen de dienst vreemdelingenzaken en de stad Gent van 4 oktober 2022 blijkt verder dat verzoekende partij nog geen bewijsstukken heeft overgemaakt. In de bestreden beslissing wordt aldus gemotiveerd dat verzoekende partij nagelaten heeft uit eigen beweging elementen over te maken dewelke dienstig kunnen zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht.

Thans betoogt verzoekende partij dat zij wel degelijk via mail aan de stad Gent haar arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd en dat zij – zowel mondeling als via mail – erop gewezen heeft dat zij een minderjarig kind heeft in België en dat zij een gerechtelijke procedure zou opstarten om terug contact te krijgen met haar zoon. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de stukken 7 en 8 die zij gevoegd heeft.

Stuk 7 betreft een mail van de verzoekende partij van 19 augustus 2022 gericht aan de stad Gent met als onderwerp: *“Police I have six years son in Belgium and my name is on my son and is on court will go to court in this September”*. Uit de bewoordingen van dit onderwerp begrijpt de Raad dat verzoekende partij erop wijst dat zij een zesjarig zoontje heeft in België en dat zij naar de rechtbank zal gaan in september 2022.

Daargelaten de vraag of uit dit emailverkeer werkelijk blijkt dat verzoekende partij op dat moment ook haar arbeidsovereenkomst heeft overgemaakt, dient alleszins gesteld dat de verwerende partij sowieso rekening heeft gehouden met de verklaring van verzoekende partij dat zij tewerkgesteld is. Verwerende partij heeft immers zelf naar aanleiding van deze verklaring de bestanden van de Sociale Zekerheid geraadpleegd hetgeen de verklaring van verzoekende partij bevestigde. Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij haar tewerkstelling in het kader van haar beoordeling inzake het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht veronachtzaamd heeft. Immers motiveert de verwerende partij: *“Hij is thans voor CULINOR NV tewerkgesteld, wat zonder meer een positief element*

is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.” alsook: “Zoals hierboven reeds gesteld is hij tewerkgesteld. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.” Verzoekende partij slaagt er met haar kritiek dat zij wel degelijk haar arbeidsovereenkomst heeft overgemaakt derhalve niet in aan te tonen dat de verwerende partij bepaalde pertinente gegevens veronachtzaamd heeft en onzorgvuldig is geweest in haar besluitvorming.

Verder blijkt niet dat verzoekende partij stukken heeft voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing inzake het kind waarvan zij stelt vader te zijn. Zij verwijst naar stuk 8 maar dit stuk betreft een oproeping van de rechtbank van eerste aanleg inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag en verblijfsregeling van 30 november 2022. Dit stuk dateert aldus van na het treffen van de bestreden beslissing zodat verzoekende partij niet kan stellen dat zij dit stuk aan het bestuur heeft overgemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat de verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij dat zij in België een kind heeft dat haar naam draagt in ogenschouw heeft genomen. Zo motiveert de verwerende partij: “Hij zou vader zijn van een kind dat in België verblijft en dat zijn naam draagt. Betrokkene verklaarde echter aan de Gentse stadsdiensten in maart 2020 dat hij het kind al twee jaar niet meer had gezien en niet wist waar het woonachtig was. Uit het dossier blijkt niet dat hij sedertdien stappen heeft ondernomen om de affectieve banden met zijn kind te herstellen en zijn vaderrol opnieuw op te nemen. Aldus moet besloten dat ook zijn gezinssituatie geen bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing.” Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing wel stukken heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij wel degelijk een beschermenswaardige gezinsrelatie onderhoudt met het kind. Waar zij aldus verwijst naar haar mail van 19 augustus 2022 waaruit niet meer blijkt dan dat zij verklaarde dat dat zij een zesjarig zoontje heeft in België en dat zij naar de rechtbank zal gaan in september 2022 toont zij niet aan dat de verwerende partij met deze verklaring geen rekening heeft gehouden en op onzorgvuldige wijze tot haar besluit is gekomen. Ook de verwijzing naar de stukken 2 en 9 die de geboorteakte en het uittreksel van het rijksregister inzake het kind betreffen, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij deze stukken evenmin aan het bestuur heeft voorgelegd voor het treffen van de bestreden beslissing, zijn niet meer dan de bevestiging dat het kind waarvan verzoekende partij melding maakte inderdaad bestaat, maar daarmee doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de vaststelling dat niet is aangetoond dat zij een beschermenswaardige gezinsrelatie onderhoudt met dit kind.

3.8. Verzoekende partij is het voorts oneens met de beoordeling van haar relatie met haar kind. Zij meent dat de bestreden beslissing op dat vlak onzorgvuldig is en wijst op een schending van artikel 8 EVRM.

3.9. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd en waarvan de beoordeling een feitenkwestie is. Om te beoordelen of er een beschermenswaardig gezinsleven bestaat, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren. (“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.” EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd

Koninkrijk, par. 30). Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De Raad dient na te gaan of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar kind waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden.

Hoewel de biologische band tussen het kind en verzoekende partij niet wordt betwist, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat een contact tussen verzoekende partij en kind niet werd aangetoond en dat niet blijkt dat verzoekende partij sinds de verbreking van het contact stappen ondernomen heeft om de band met haar kind te herstellen en haar vaderrol opnieuw op te nemen. Verzoekende partij betwist niet dat zij verklaarde dat zij reeds geruime tijd geen contact meer heeft gehad met haar zoon maar wijst erop dat dit niet aan haar te wijten was. Dit betoog doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat - voor zover zij al door de andere ouder verhinderd zou zijn geweest in de uitoefening van haar vaderschapsrol - zij desondanks sinds het verlies van het contact geen concrete stappen ondernomen heeft om toch haar omgangsrecht als vader uit te kunnen oefenen. Van een betrokken vader kan redelijkerwijze aangenomen worden dat deze onmiddellijk of kort na de verhindering van contact met het kind concrete stappen onderneemt om zijn omgangsrecht met het kind af te dwingen. De Raad ziet niet in waarom haar illegaal verblijf haar daarin zou verhinderd hebben. Bovendien blijkt ook niet dat verzoekende partij enige financiële bijdrage heeft geleverd aan de opvoeding en zorg van het kind, zelfs niet nadat zij daartoe in staat was via haar tewerkstelling. Het argument dat de andere ouder het contact verhindert weerhoudt verzoekende partij er immers niet van om desondanks verder financieel bij te dragen in de zorg en opvoeding van het kind. Verzoekende partij toont met de door haar voorgelegde stukken, daargelaten de vaststelling dat zij deze niet aan het bestuur heeft kenbaar gemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing, daarenboven ook niet aan dat zij - voor het treffen van de bestreden beslissing - al concrete stappen ondernomen had om het contact met haar kind te herstellen.

Verzoekende partij voegt nog foto's van naar eigen zeggen haarzelf en haar kind alsook een "JUDGMENT" van "BAF International Human Rights Service" van 16 februari 2019. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekende partij deze stukken niet aan het bestuur heeft kenbaar gemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing zodat de Raad er in het kader van zijn annulatiebevoegdheid geen rekening mee kan houden. Het betoog van verzoekende partij dat het geen nieuwe stukken zijn maar wel ondersteunende bewijsstukken en deze daarom door de Raad niet buiten beschouwing kunnen gelaten worden, kan niet worden gevolgd. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij op 19 augustus 2022 door het bestuur op de hoogte werd gesteld van het feit dat zij "bewijzen" diende voor te leggen van onder meer haar gezinssituatie. Verzoekende partij erkent zelf dat zij buiten haar verklaring omtrent het hebben van een zoon en dat zij naar de rechtbank zou gaan in september 2022 geen enkel concreet bewijsstuk heeft voorgelegd van het feit dat zij een effectieve relatie onderhoudt met haar kind of dat zij stappen ondernomen heeft om de band met haar kind te herstellen. Zij kan haar eigen nalaten dienaangaande niet herstellen door thans na het treffen van de bestreden beslissing stukken voor te leggen in de annulatieprocedure bij de Raad.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat deze stukken hoe dan ook geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing een beschermenswaardige gezinsrelatie heeft met haar kind. Voor zover al kan aangenomen worden dat de personen afgebeeld op de foto's verzoekende partij en haar kind zijn, dient vastgesteld dat sommige van deze foto's ongedateerd zijn zodat deze geen bewijs vormen van recent contact met haar kind. Andere foto's zijn genomen in september, november en december maar vermelden geen jaartal, zodat daaruit evenmin enig recent contact kan blijken. Twee foto's blijken genomen op 14 februari 2021, hetgeen inhoudt dat verzoekende partij haar kind na maart 2020 toch nog gezien zou hebben, maar ook hieruit kan geen recent contact voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing op 6 oktober 2022 blijken, laat staan dat dergelijke foto's doen getuigen van een diepgaand contact. Bij gebrek aan andere concrete stukken waaruit blijkt op welke manier verzoekende partij haar vaderschapsrol voor het treffen van de bestreden beslissing heeft opgenomen kunnen deze paar foto's waarvan ook niet blijkt dat ze recent zijn, geenszins getuigen van een beschermenswaardige gezinsrelatie tussen verzoekende partij en haar kind. Nu niet blijkt dat verzoekende partij na de verbreking van het contact met haar kind en voor het treffen van de bestreden beslissing, effectief stappen ondernomen heeft om het contact met haar kind te herstellen, is haar verwijzing naar de

omgangsregeling die in 2019 door “BAF International Human Rights Service” werd beslist evenmin dienstig om de motieven dat zij niet heeft aangetoond een beschermenswaardig gezinsleven met haar kind te onderhouden te ontkrachten. Ook de oproeping voor de Familierechtbank kan geen andere conclusie rechtvaardigen nu deze oproeping dateert van 30 november 2022 en uit deze oproeping niet blijkt dat verzoekende partij voor het treffen van de bestreden beslissing concrete stappen heeft gezet om het contact met haar kind te herstellen. Daarenboven benadrukt de Raad nogmaals dat het loutere feit dat verzoekende partij zou verhinderd geweest zijn door de moeder om contact te hebben met het kind, haar niet verhindert om op een andere manier uitvoering te geven aan haar vaderschapsrol, bijvoorbeeld door financiële bijdragen en/of contactname met de school van het kind om betrokken te blijven bij diens opvoeding. Uit geen enkel concreet stavingstuk blijkt echter dat verzoekende partij na het verlies van het contact met het kind ook maar enige poging heeft ondernomen om toch invulling te geven aan haar vaderschapsrol. Uit haar gedrag voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing kan niet blijken dat verzoekende partij een voldoende interesse betoonde in haar kind derwijze dat er toch kan gesproken worden van een beschermenswaardige gezinsrelatie (cfr. EHRM, Katsikeros v. Griekenland, 14 november 2022, nr. 2303/19, § 47).

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was tussen haarzelf en het kind, dit is effectief beleefde gezinsbanden, waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden bij de beoordeling inzake het behoud van het verblijfsrecht.

Nu verzoekende partij niet aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven dat valt onder de draagwijdte van artikel 8 EVRM en waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben, kan een schending van deze bepaling dan ook niet worden weerhouden.

3.10. Verzoekende partij maakt met hetgeen gesteld in de synthesesamenvatting niet aannemelijk dat de verwerende partij enig pertinent gegeven in de zin van artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft noch maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij bij de afweging van deze elementen op onevenredige wijze tot haar besluit is gekomen.

Zij verwijst voorts naar hetgeen zij heeft uiteengezet in haar verzoekschrift maar met haar betoog dat zij wel degelijk sinds 2014 in België verblijft doet verzoekende partij geen afbreuk aan het gegeven dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat zij al in 2011-2012 Ghana heeft verlaten. Nu verzoekende partij op dat moment al minstens eenentwintig jaar oud was, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij vast te stellen dat zij het merendeel van haar leven in Ghana heeft doorgebracht zodat zij nog voeling moet hebben met haar herkomstland. Het argument dat zij ondertussen al meer dan tien jaar niet meer in Ghana heeft gewoond, doet aan voorgaande geen afbreuk. Immers kan aangenomen worden dat verzoekende partij, aangezien zij geboren is in Ghana, daar gans haar kindertijd heeft doorgebracht alsook een deel van haar volwassen leven, nog steeds voeling heeft met de Ghanese maatschappij en dat deze band niet doorbroken wordt door een verblijf van meer dan tien jaar elders. Haar betoog dat haar vader in 2022 overleden is en dit haar voornaamste familiale band was met Ghana, kan evenmin in het licht van voorgaande vaststellingen overtuigen om de kennelijke onredelijkheid van de motieven inzake de voeling met de Ghanese samenleving aan te tonen.

Met haar betoog voorts dat verwerende partij nagelaten heeft haar tewerkstelling te beoordelen in het licht van artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet gaat de verzoekende partij volledig voorbij aan de motivering: *“Zoals hierboven reeds gesteld is hij tewerkgesteld. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.”* Verzoekende partij maakt met haar betoog ook niet aannemelijk waarom deze beoordeling niet zou voldoen aan de vereiste van artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet dat stelt dat *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”* Immers erkent de verwerende partij dat verzoekende partij in België werkt

maar oordeelt zij dat dit op zich geen afdoende bewijs is van integratie derwijze dat dit een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. De verwerende partij stelt daarbij vast dat gelet op de leeftijd en gezondheidstoestand van verzoekende partij zij ook in het herkomstland kan tewerkgesteld worden en zij de in België opgedane werkervaringen en de wil om te werken aldaar kan aanwenden om aan de slag te gaan. De verwerende partij heeft aldus wel degelijk rekening gehouden met de economische situatie van verzoekende partij in België, maar oordeelt dat deze situatie het treffen van de bestreden beslissing niet verhindert, rekening houdende met de elementen eigen aan de zaak van verzoekende partij. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat deze beoordeling inzake haar economische situatie niet volstaat in het licht van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij lijkt ervan uit te gaan dat het loutere feit dat zij werkt en niet ten laste is van de Belgische overheid afdoende is om het verblijfsrecht te behouden, doch zij kan hierin niet worden gevolgd. *In casu* heeft de verwerende partij duidelijk gemotiveerd waarom de economische situatie van verzoekende partij de beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staat. Met haar betoog slaagt de verzoekende partij er niet in de kennelijke onredelijkheid van de motivering ter zake aan te tonen.

Uit haar verdere betoog blijkt dat verzoekende partij een ander oordeel is toegedaan dan de verwerende partij en meent dat de elementen die haar zaak kenmerken samen genomen doen getuigen van een integratie die het treffen van de bestreden beslissing in de weg staat. Zoals evenwel duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing ontkent de verwerende partij niet dat verzoekende partij enige mate van integratie kent in de Belgische samenleving. De Raad acht het evenwel geenszins kennelijk onredelijk dat, gelet op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken, met name dat verzoekende partij het merendeel van haar leven in Ghana heeft doorgebracht, dat zij nog jong is en ook in het herkomstland kan werken alsook dat er voorts geen bewijzen voorliggen van diepgaande integratie die het treffen van de bestreden beslissing verhinderen, de verwerende partij besluit tot een beëindiging van het verblijfsrecht.

3.11. Artikel 20 van het VWEU bepaalt als volgt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere, a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven; (...)

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Artikel 21, eerste lid van het VWEU luidt: *“Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”*

Verzoekende partij erkent zelf dat er sprake moet zijn van een dermate afhankelijkheidsband van het kind ten opzichte van verzoekende partij dat een afgeleid verblijfsrecht kan verantwoorden. De Raad merkt op dat in het arrest K.A. van het Hof van Justitie (HvJ 2 mei 2018 (GK), nr. C-82/16, K.A.) een aantal richtsnoeren worden gegeven (ibid., pt. 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is.

Nu uit de bespreking hoger is gebleken dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij op het moment van de bestreden beslissing enig noemenswaardig contact met haar kind had noch dat zij mee instond voor diens zorg en opvoeding, toont zij ook geen schending aan van artikel 20 van het VWEU. Zij maakt niet aannemelijk dat het kind dermate van haar afhangt dat een beëindiging van het

verblijfsrecht inhoudt dat het kind niet meer verder zal kunnen verblijven in België of bij uitbreiding de Europese Unie.

3.12. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER